

lige Ro i Ejendommen, lige saa rimeligt vilde det være, at en Ejer kan komme af med en Lejer, som af andre Grunde paa en eller anden Maade er kommet i et saadant Misforhold til Ejeren, at det personlige Samarbejde imellem dem i Forholdet Ejer og Lejer i Virkeligheden er blevet for den ene eller for begge Parter utaaeligt. Naar man saa sikrer sig, at som ny Lejer til Lejligheden skal foretrækkes en i Kommunen hjemmehørende og hidtil bosiddende Familie, skønner jeg ikke, at man ved at give en saadan Opsigelsesret paa nogen Maade bidrager til at øge Boligvanskelighederne i den paagældende Kommune. Men denne Bestemmelse fandt jo ikke Tilslutning i det høje Folketing, og da ogsaa Grundejerorganisationerne syntes ganske at savne Blik for Betydningen af det paa dette Punkt foreslaaede, kunde det ikke paa nogen Maade falde mig vanskeligt overfor Ønskerne i det høje Folketing om Udeladelse af denne Bestemmelse at give min Billigelse dertil.

Det ærede 17de tingvalgte Medlem (Trier) spurgte, om en Ejer, der bor i egen Ejendom, regnes med til Lejerne ved Fordelingen af det Beløb, som maa tages i Lejeforhøjelse for at dække øgede Ejendomsudgifter. Ja, det er en selvsagt Ting, at denne Fordeling sker ikke paa Personerne, men paa Lejlighederne, og den Ejer, som benytter en Lejlighed i egen Ejendom, maa ogsaa tage sin Andel.

Det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen) mente at finde en Uoverensstemmelse mellem to Punkter i det foreliggende Lovforslag, idet det et Sted siges, at Nyvalg til Nævnene skal finde Sted, medens det et andet Sted siges, at saadanne Nyvalg kan undgaas, hvis ikke Organisationerne, som har Indstillingsret, ønsker, at Nyvalg skal ske. Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst Uoverensstemmelse mellem disse to Punkter. Meningen er jo den, at Nyvalg vil være at foretage, medmindre begge de Parter, som har Indstillingsret, udtaler Ønske om, at det ikke sker, og derigennem udtrykker deres Tilfredshed med den Repræsentation, de har faaet i Nævnet.

Jeg skal, som sagt, ikke komme ind paa de Bemærkninger, der i øvrigt er fremsat til Lovforslaget. Jeg mindes, hvorledes man ved Behandlingen af det Lovforslag, som har været gældende Lov fra 1. April 1921 til 1. April 1922, fra forskellig Side profeterede om de uhyre sørgelige Følger, dette Lovforslags Vedtagelse vilde faa, om det Virvar paa Boligomraadet og de Ulykker

for mange Familier, for mange Hjem, der vilde resultere deraf. Disse Følger er jo ganske og aldeles udeblevet, og en fornyet Profeti gør et meget ringe Indtryk paa mig. Jeg nærer den sikre Forvisning, at vi ved Gennemførelsen af dette Lovforslag gaar et betydningsfuldt Skridt fremad mod frie Forhold paa Boligomraadet, men dog ikke et Skridt af en saadan Størrelse, at der derved, hvor Bolignød endnu er til Stede, skabes Vanskeligheder for Lejerne. Iøvrigt takker jeg for den Forstaaelse, som Lovforslagets Hensigt og Enkeltheder har fundet fra forskellig Side i dette høje Ting, og haaber paa, at det maa lykkes, enten man nu ønsker at behandle Lovforslaget i et Udvalg eller ikke, at faa det gennemført saa betids, at det kan blive gældende Lov fra 1. Maj i indeværende Aar.

Johannes Jensen: Jeg ønsker egentlig ikke at forlænge denne Debat, men en enkelt Udtalelse af den højtærede Indenrigsminister giver mig dog Anledning til at sige, at jeg ikke har rettet nogen Kritik mod det Arbejde, der udføres i Indenrigsministeriet med Hensyn til Kontrol med Boligbyggeriet. Efter den hidtil gældende Lovs Bestemmelser er det jo saaledes, at Statens Tilskud staaer i Forhold enten til Byggesummen eller til den Værdi, den nye Ejendom bliver ansat til. Jeg har kritiseret denne Form for Tilskud, og jeg mener at have Ret til at gøre det, fordi den i Virkeligheden er for dyr, set fra Statens Standpunkt. Naar den højtærede Indenrigsminister nu siger, at jeg tidligere har gjort mig til Talsmand for, at Tilskuddet skulde staa i Forhold til Lejlighedernes Areal, er det paa en vis Maade rigtigt, jeg har nævnt de to Ting sammen: Lejlighedernes Antal og Lejlighedernes Areal; men begge Dele er jo noget ganske andet end Byggesummen. Lejlighederne kan være 2-Værelers Lejligheder, og de kan være 3-Værelers Lejligheder, og jeg er ganske vist af den Mening, at der ogsaa bør tilvejebringes ved Statsstøtte, saa længe det er nødvendigt, 3-Værelers Lejligheder, og at der til 3-Værelers Lejligheder bør gives noget mere end til 2-Værelers Lejligheder. Men jeg har vist ogsaa gjort gældende — og hvis jeg ikke har det, gør jeg det nu — at selv om det offentlige i en vis vanskelig Situation kan føle det nødvendigt at yde Støtte til Boligbyggeriet, kan Staten dog ikke have en Forpligtelse til at yde Støtte til Folk, som skal bebo større Lejligheder end 3-Værelers. Jeg kan i det hele taget ikke erkende, at Staten eller andre har nogen Forpligtelse til at skaffe mere velhavende